

*tilgjengelig, og jeg endte derfor opp med å skrive om
døveundervisningen slik den foregår i dag...*

Dette eksemplet er konstruert, men det inneholder ingredienser som studenter ofte tyr til når de skal presentere oppgaven sin. Hovedproblemet med innledningen er at den er for personfokusert. Alle begrunnelsene som gis, har rot i skriveren som privatperson. Men leseren har ikke behov for denne typen begrunnelser. Leseren trenger først og fremst *faglige* begrunnelser, og da er det ikke nok at forfatteren selv «alltid» har vært interessert i emnet, eller at emnet måtte endres fordi datteren ble syk. Forfatteren må jo kunne stå ved sitt valg uansett hvilke praktiske grunner som har styrt avgrensningen. I det hele tatt skal du være forsiktig med å innlede med slike «private forskningshistorier». For leseren er det strengt tatt irrelevant hva du opprinnelig hadde tenkt å gjøre; det som betyr noe, er den oppgaven som foreligger der og da.

Kanskje nettopp fordi innledningenes markeringsfunksjon er så stor, er det betydelige fagkulturelle variasjoner med hensyn til hvordan de skrives. Vi skal her ta for oss noen innledningstyper som er mulige og vanlige i faglig skriving.

Rett på sak

Det at det i faglige tekster er leserens og skriverens *felles interesse for emnet* som danner utgangspunktet, gjør at forskere har lov til å tenke annerledes enn for eksempel journalister. Mens de først og fremst må fange inn leserens oppmerksomhet ved å *skape* interesse, kan forfatteren til en viss grad forutsette at interessen for emnet er til stede. En folkemusikkforsker vil ikke måtte overtale for å fordype seg i en artikkel som diskuterer holdepunkter for at sekkepiper har vært i bruk i Norge, og en grammatiker behøver ikke «lokkes» inn i tekst om problemene med å finne en god definisjon på verbet i norsk. Derfor er det mulig å innlede fagtekster uten noen form for motivering, slik som her: